

Кардашевъ фана да гледа съ състрадание бѣдния човѣчецъ. Той бѣше неузнаваемъ. Сега прѣдъ него стоеше просто единъ глупецъ, искусно надутъ отъ агитаторитѣ, за да послужи съ грѣкланя си и съ юмрука си въ една политическа манифестация. Клетниятъ Матрапанчевъ! Какъ изглеждаше днесъ великолѣпенъ въ своитѣ горди дрипи и генералски размахи! И какъвъ жалкъ му се прѣдстави сега!

* * *

Кюстендилскиѣ освободителъ се изгуби въ потъмнѣлата аллея, съ лева въ ржката, що му даде Кардашевъ, за да вечеря.

Кардашевъ се завърна у дома си безъ никаква бѣлѣжка въ записната си книжка и съ цѣлъ ловъ тежки впечатления въ душата. За да му олекне отъ тѣхъ, той се залови да раскаже деньтъ си на книгата.

— Не можемъ да искаме отъ нѣкого онова, което нѣма! — помисли си той — Нашиятъ животъ ни дава само уродливи явления — Нека го земемъ такъвъ, какъвто си е... Бъдъщето е неизвѣстно никому: може-би то да пази въ тайнитѣ си крила за полети на възвишенната поезия. Настоящето може да дава животъ само на сатирата.

Нека бжде сатирата!

София 17 Мартъ. 1895.
